

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHERS ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Дому, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ОДИН ОКРУГ, ОДИН ЗАКОН, ОДИН МУССОЛІНІ.

Беніто Муссоліні стало стоїти на перших сторінках європейської та і американської преси. Він уміє видумати щось таке, щоб про нього не забували. Цим разом він придумав дуже цікаву річ. Нею є новий виборчий закон для "італійського округу". Так, для округу. Після нового виборчого закону — в Італії нема вже виборчих округів, як це водиться всюди, але є тільки один виборчий округ. Ним є ціла Італія.

Після нового виборчого закону ніяких виборів в Італії нема вже. Голосування є, а виборів нема. А голосування є тільки на фашистів. Хочеш, чи не хочеш — голосуй, і то не на особу, але на фашистів. Кандидатами годую собі не суси, їх тобі постараяться.

Перед нами новий текст в англійському перекладі цього нового "президентського закону". Він починається так:

"Розділ 1. Число послів для цілого королівства є 400. Ціле королівство творить один всераевий виборчий округ. "2. Вибори послів відбуваються: на основі номінації асоціаціями, зазначеними в розділах 3 і 4; на основі номінації Великої Всераєвої Фашистської Ради; на основі підтвердження виборчим тілом.

"3. Право номінувати кандидатів в першу (й останню) чергу мають Всераєві Конфедерації Синдикатів, визначених 41-ю статтею королівського (фашистського) закону від 1. липня 1926 р. Ці організації номінують два рази стільки кандидатів, як мають бути вибрані".

Як ці організації номінують? Вони взагалі самі не номінують кандидатів. Бо далі в тому самому розділі говориться:

"Для кожної конфедерації кандидатів номінує її Генерал, на або Всераєва (фашистська) Рада".

В розділі 4. говориться, що номінувати кандидатів мають також право "неполітичні організації", але тільки ті, що визнані законом і мають заслугу перед краєм своєю культурною чи освітньою працею. Право номінувати кандидатів надає їм комітет, що складається з десятих фашистів (п'ятеро сенаторів і п'ятеро послів). Ні одна з цих організацій не сміє номінувати кандидатів більше, як одну четверту того числа послів, що мають бути вибрані до парламенту.

Іншими словами справа стоїть так: послів має бути 400. Фашистські організації мають обов'язково номінувати 800 кандидатів. А оці "неполітичні" організації не сміють номінувати більше, як 100 кандидатів.

Але послухайте далі, як "вони їх номінують". Кожна фашистська й "неполітична", "заслужена перед вітчизною", організація, подає імена своїх кандидатів секретареві Великої Фашистської Ради. Секретар формує список кандидатів і передає на затвердження Великої Фашистської Ради. Фашистська Рада переглядає цей список і не люблячи її кандидатів викреслює, замінюючи їх після свого бажання особами, яких зовсім не номінувала ні одна з вище згаданих організацій.

Після цього Велика Фашистська Рада проголошує остаточний список кандидатів, які мають бути вибрані й формує балоти — один на цілий список. Виборець бере балоту в день виборів і ставить на нему: "Так", або "Ні", тобто голосує заразу на цілий парламент. Як що поставити "так" — добре. Коли-ж "ні", то також добре, бо ніхто з виборцевим голосом не числяться. Ліста кандидатів проходить в цілому "італійському округу" затверджена Великою Фашистською Радою й на тому кінець.

Та герої Муссоліні не тільки спиритні законодавці. Вони одночасно й гумористи.

Наприклад: Всераєві Конфедерації Синдикатів, що є признані фашистським законом, як легальні організації (бо своїм складом вони також є фашистськими), так номінують кандидатів: 1. Всераєва Конфедерація Поміщиків номінує 12 кандидатів; 2. Всераєва Конфедерація Рільних Робітників номінує 12 кандидатів; 3. Всераєва Конфедерація Фабрикантів номінує 10 кандидатів; 4. Всераєва Конфедерація Індустріальних робітників номінує 10 кандидатів; 5. Всераєва Конфедерація Комерсантів — 6 кандидатів; 6. Всераєва Конфедерація робітників, що працюють в торгівлі — 6 кандидатів. І так далі до кінця. Організація властителей 3 — організація їхніх робітників — 5 кандидатів. Одним словом "рівноправність".

Ця фашистська "рівноправність" пригадає нам казку про котлету, зроблену з м'яса одного через половину м'яса: з коня й канарка. На одній із реставрацій був напис: "Тут приготуються найсмачніші у світі котлети: половина м'яса у них конячого, а половина з канарка". Одного разу спитали владителя реставрації, як він мішає м'ясо, щоб бути певним, що в кожній котлеті є половина конячого, а половина канаркового м'яса. Владитель усміхнувся й сказав: "Дуже просто: я вбиваю одного коня й одного канарка, мішаю м'ясо до купи й маюте по половині".

Отак якраз виглядає "рівноправність" фашистських виборів. Кілька фабрикантів номінують 10 кандидатів і кількадесят тисяч робітників номінують 10 кандидатів. Кількадесят поміщиків номінують 12 кандидатів і кілька мільйонів селян і робітників ріль номінують 12 кандидатів. І то тільки під умовою, що вони належать до фашистської організації й номінують тільки фашиста. Зрештою, кола навіть цього фашиста Велика Фашистська Рада не визнає, вона його замінить таким, яким сама захоче.

Хто має право голосувати в італійському виборчому окрузі — це також ще питання. Голосувати має право тільки той, що належить до фашистських організацій і виповнив свої владки; хто є шервцем такої компанії чи організації, яка

платить у фашистську касу визначні вклади. Голосувати мають право тільки ті, що платять на рік не менше, як 100 лір таксі, що є шервцями державної позички, яка приносить не менше, як 500 лір доходу на рік з процентами. Одним словом, якщо ти, бідний робітнику й селянин, не фашист, то не смієш голосувати, не смієш навіть на передлоному тобі фашистському балоті поставити своє "Так", або "Ні".

Такий то новий "виборчий" фашистський закон. І його творець Беніто Муссоліні за це не сходить із шпальт газет. За такі закони капіталісти цілого світа хвалять Муссоліні.

БУДУЙМО КОМПАРТИЮ КАНАДИ.

(Відома Головного Українського Агітпрокомку.)

Дорогі Товариші й Товаришки!

Важко нині кожному робітнику, який інтересується світовими подіями, відомо, що однією партією, яка бореться за економічні й політичні права робітництва, є комуністична партія. Комуністична Партія в цілому світі є авангардом революційних поневоленних мас.

Ще в 1848 р. Карл Маркс писав в Комуністичній Маніфесті: "Ходить мара комунізму по Європі". Але нині ми вже кажемо: ходить мара комунізму по цілому світі. Ходить і наносить страх можним цього світа.

Важко нині нема країни на земській кулі, що-б не було цієї боевої організації — комуністичної партії. Компартия в кожній країні працює по одній програмі і з одною метою, хіба з тою різницею, що в деяких буржуазних країнах працює легально, а в деяких загнана в підпілля буржуазною владою. Та це не спиняє її праці, а, навпаки, гартує ще більше до боротьби з несправедливим ладом.

В Канаді Комуністична Партія є легальною організацією й працює в легальних умовах. На Комуністичну Партію ми дивимось, як на провідницю працюючих мас. Ми не кажемо, що треба витягти до партії кого попало, але ми кажемо: Кличте до партії кожного товариша, товаришку, які мають вже хоч якесь таке поняття про класову боротьбу. Приймаючи їх до партії, як новиків, старі партійці повинні звернути увагу на те, щоб навчити їх і допомогти їм поглибити їхнє знання на шляху класової боротьби. Це наш обов'язок, товариші. Ми мусимо зробити Комуністичну Партію в цій країні масовою політичною організацією працюючих.

Українська партійна частина нещодавно стала в застою. За минулий рік членство нашої партійної частини трохи зросло, але все-ж таки не так, як повинно зрости.

Товариші, ми маємо багато прекрасних товаришів і товаришок в наших братніх організаціях, які здібні до партії. Але вони не є в ній тільки тому, що старі партійні члени не

стараються їх витягнути до партії. І коли Ц.В.К. робить клич за збільшення членства в партії, то від багатьох приходить чути таке: "Та кого будемо брати, коли нема відповідних". Це не є оправдання, товариші. Бо й ми не були сто процентними комуністами в початках та ще багато з нас і тепер не є ними, але ми вступили до партії і кожної хвилини вчимося, ставимо зрозуміти велику ідею комунізму.

Ми не є ті, що відгородилися від мас, що поставили мур між партією, а працюючими масами. Ні. Наша партія будується з працюючих мас і йде шільно з цими масами до боротьби за кращі умовини життя, за знищення несправедливості й визиску людини людиною, за встановлення влади працюючих.

Щоби прискорити цей час, ми мусимо годинами, днями й ночами збільшувати та зміцнювати наші ряди. По цілім світі тепер бушує реакція, як ще ніколи в історії. Тюрми заповнені найкращими нашими працівниками. Тисячі втратили життя й за те, що посміли сказати слово правди. І всюди це дється за винятком Радянського Союзу.

В Канаді хоч не так, як в європейських країнах, то все-ж таки й тут неблагополучно. Тому ми й тут повинні бути готові на всякі есентуальності з боку буржуазії, бо вона всюди однакова.

Тому Ц.В.К. Партії в Укр. Головному Агітпрокомку кличуть: Товариші, змініть свої партійні частини, здисципліуйте їх, а найголовніше, витягайте до партії тих, які вже є нашими симпатиками. Поширять пропаганду за членством на масових в'ївах, в пресі, переконайте свого товариша особисто, що він повинен належати до такої партії, яка всецільо стоїть на услугах робітничих інтересів, а цею партією є Комуністична Партія Канади. Коли ми візьмемося за цю справу серйозно, то наші старання увінчаються успіхом.

Тож до праці товариші! Будуймо Компартию. Український Головний Агітпроком К.П.К.

БОРІТЬСЯ ЗА ВИЗНАННЯ ЮНІІ.

Робітники Домініон Бридж Ко. в Торонто й Монреалі вийшли на страйк за визнання юнії, поставивши одночасно й домагаючи: вісімгодинного дня й 44-годинного тижня праці та \$1.00 на годину платні.

В Торонто страйк почався 16. травня. Робітництво цієї компанії давно вже бореться за визнання юнії й за кращі умовини праці. В самому Торонто вийшло на страйк 309 робітників по конструкції заліза при будівлі. В Монреалі побіч робітників Домініон Бридж Ко. застрайкували також робітники Кенедіан Вилкерс, разом від 350 до 400 осіб. Там страйк також за визнання юнії.

Час трайку робітники вибрали дуже відповідний, найгорячіший час будівельного сезону. Теперішня платня робітників цієї індустрії коштує 65 центів на годину, у відмовних випадках доходить до 85 центів, а частіше падає до 45 центів на годину. Е це найнижча платня в будівельній індустрії. Коло 85 літ тому назад платня була 85 центів на годину, а від того часу значно впаде.

Урядники юнії заявляють, що в Злучених Державах платня в тій самій галузі індустрії є \$1.10 на годину, а місяцями доходить до \$1.50 на годину. Слуги капіталістів і слуги божі вживають всіх старань, щоб розбити страйк. В Монреалі 13. травня французький ксьондз Джефрін почав в церкві замість казані агітацію, щоб робітники залізної-будівельної індустрії залишили інтернаціональну юнію й вступили до католицької юнії. Він почав жаліти, що робітники вийшли на страйк й казав, що коли-б робітники належали до католицької юнії, страйку ніколи-б не було.

В часі тої "проповіді" був в церкві бізнесовий агент юнії будівельників, Чарон. Почувши таку "проповідь" ксьондза, він підійшов до вітваря й сказав попови, що йому зась до юнії, в якій він нічого не розуміє і щоб краще пильнував справ релігійних.

Але агентові не дали довго говорити. Детектив, який також був на богослуженню, арештував робітника й вивів його з церкви.

Так слуги божі й капіталістичні діди є слугами одного й того самого господаря. Ріжниця тільки та, що детективам платять держава, а ксьондзам платять люди. А обидва вони служать богові, — доллар іма йому.

КАЙЗЕР ПРО ДЕМОКРАТІЮ.

На своїому вигнанні в Голландії, висловлює свої думки про демократію. Цікаві думки. Ось послухайте.

— Парламентаризм всюди здискритував себе. Парламентаризм і корупція — одні й те саме.

— Король... має совість. Товпа не має совісти. В монархії один чоловік є відповідальний. В парламентарній республіці уряд так поділений, що відповідальність не падає ні на кого.

Кореспондент питає Кайзера: — Однак, ваша величність, еволюційно сприяє республіці. Тепер майже не лишилося ні одного монарха на світі. Навіть король Англії є монархом тільки по назві. Хіба це не доказує, що монархія відмирає?

— О, розуміється, — відповідає кайзер. — Королі нічого не вдіють, коли їхні дурні, невдячні люди прогонять їх.

— В минулому, королі ухитрялися затримувати свої трони, — сказав кореспондент.

— В минулому люди були менш грамотні, менш слухняні для таких драстичних метод супроти свого авторитету — говорив далі кайзер. — Коли Діаз був диктатором Мексики, один з моїх адміралів відвідав його з листом від мене. Адмірал висловив своє здивування, що проти Діаза нема в Мексику опозиції. Діаз з усмішкою відповів: "Я не маю ворогів".

"Як же це можливо? — спитав адмірал. "Ну, нема ані одного", — повторив Діаз.

"Чому?" — допитувався адмірал.

"Тому, що вони всі вже на тамтому світі" — відповів Діаз.

Кайзер говорить далі. — В часі царювання Івана Грозного, голандський уряд дав інструкції своєму амбасадорові в Москві запитати, чому цар такій безжалісний. Амбасадор запитав через перекладача, чому цар так гостро трактує своїх людей.

Цар сказав перекладачеві: "Скажи цьому дурневі, що я

тому відрубую голову своїм людям, що я їх знаю. Якщо я не буду відрубувати їм голови, то вони відрубують мою".

Оповідає кайзер далі: — Мій кузин, цар Микола I — були надто гуманні (?), щоб за посередництвом такої методи (методи Івана Грозного) втримуватися при владі.

— Дехто каже, що ваша величність поступила-б була розумніше, коли-б була поставила Лібкнехта й Гардена під стіну й розстріляла на самому початку війни — замість кореспондент.

— Ви забуваєте, — відповідає кайзер, — що я вихований після старої традиції, встановленої моїм дідом, Вільямом Великим. Ця традиція виключає насильство (?). Демократична німецька республіка встановила суворіші закони для забезпечення своєїго імені, ніж старі закони обороняли короля перед наругою.

Далі кайзер почав "гартити" демократію і таки досить влучно.

— У двох третях частинях Європи демократія вмерла. Муссоліні безжалісний для демократії. Росія проголосила диктатуру пролетаріату. Франція, щоб спасти упадок Франції, надала диктаторські права прем'єр-міністрові. Навіть в Америці з кожним роком центральний уряд звужується. Я чую крик американської преси за диктатором. Ви маєте кореспондент був американський диктатора у фільмовій індустрії, диктатора в текстильній індустрії, і ваш генеральний постмастер, — розумію, є диктатором літератури.

Ще багато в тому дусі говорив кайзер.

Як бачимо, то й покійники часто говорять і говорять досить влучно.

Але вони проте покійники. І нічого з кайзерової балакучки не вийде, бо королі таки, не дивлячись на "традицію", мусять подякувати за службу. На зміну приходять: або диктатура фашизму (капіталу), або диктатура пролетаріату. Та остання згодом замінить собою всіх монархів, всі демократії й капіталістичні диктатури.

Кайзер говорить далі. — В часі царювання Івана Грозного, голандський уряд дав інструкції своєму амбасадорові в Москві запитати, чому цар такій безжалісний. Амбасадор запитав через перекладача, чому цар так гостро трактує своїх людей.

Цар сказав перекладачеві: "Скажи цьому дурневі, що я

тому відрубую голову своїм людям, що я їх знаю. Якщо я не буду відрубувати їм голови, то вони відрубують мою".

Оповідає кайзер далі: — Мій кузин, цар Микола I — були надто гуманні (?), щоб за посередництвом такої методи (методи Івана Грозного) втримуватися при владі.

— Дехто каже, що ваша величність поступила-б була розумніше, коли-б була поставила Лібкнехта й Гардена під стіну й розстріляла на самому початку війни — замість кореспондент.

— Ви забуваєте, — відповідає кайзер, — що я вихований після старої традиції, встановленої моїм дідом, Вільямом Великим. Ця традиція виключає насильство (?). Демократична німецька республіка встановила суворіші закони для забезпечення своєїго імені, ніж старі закони обороняли короля перед наругою.

Далі кайзер почав "гартити" демократію і таки досить влучно.

— У двох третях частинях Європи демократія вмерла. Муссоліні безжалісний для демократії. Росія проголосила диктатуру пролетаріату. Франція, щоб спасти упадок Франції, надала диктаторські права прем'єр-міністрові. Навіть в Америці з кожним роком центральний уряд звужується. Я чую крик американської преси за диктатором. Ви маєте кореспондент був американський диктатора у фільмовій індустрії, диктатора в текстильній індустрії, і ваш генеральний постмастер, — розумію, є диктатором літератури.

Ще багато в тому дусі говорив кайзер.

Як бачимо, то й покійники часто говорять і говорять досить влучно.

Але вони проте покійники. І нічого з кайзерової балакучки не вийде, бо королі таки, не дивлячись на "традицію", мусять подякувати за службу. На зміну приходять: або диктатура фашизму (капіталу), або диктатура пролетаріату. Та остання згодом замінить собою всіх монархів, всі демократії й капіталістичні диктатури.

Кайзер говорить далі. — В часі царювання Івана Грозного, голандський уряд дав інструкції своєму амбасадорові в Москві запитати, чому цар такій безжалісний. Амбасадор запитав через перекладача, чому цар так гостро трактує своїх людей.

Цар сказав перекладачеві: "Скажи цьому дурневі, що я

тому відрубую голову своїм людям, що я їх знаю. Якщо я не буду відрубувати їм голови, то вони відрубують мою".

І знову опинився без роботи Еліс. Що-ж він тепер робитиме? Визмється-знову за старе ремесло? Певно. П публіка мовчатиме. Буржуазенко.

УКРАЇНСЬКІ ДРІВУШКИ.

(З кубанського побуту.)

Як би гарне не дзвонили Мідні дзвони — дзвоняри, Не привалять, не заманять Комсомольця-косаря.

У старіці нашій-новій Закурисили попи, Бо так'буїно колосяться Комунарській стени.

В колективі молотила Не осталося і снопа, — Комсомольця полюбила П одружилась без попа.

На Дону і на Кубані Звезелилися двори, Бо у полі он гуляють Без молебнів трактори.

Тітка-Ганна делегатак Більш святим не б'є поклон, А на збори поспішає, Щоб узнати наш закон.

Кинь ти, діду що-неділі П'ятаки попам давати, А ходім до нас на площу "День Брожаю" зустрічати.

Ниви наші не родили, Бо ходили ми з попом, Але потім збагатились, Як приїхав агроном.

Дяк з попом засумували Хварабі їм не несуть, Он дячки тепер в читальню Слухати лекцію ідуть.

Дід Андрій не вірить в бога Хочє бути молодим, В галіфе причуєнувся І пускає з лоськи дим.

Приїшла осінь і берези Похилилися до вінок, — Ходить чутка по станції Попи варять самогон.

Ми ідем назустріч волі, Сонце іоне нам світи, Простяглася ген дорога — Мусим ми її пройти!

(«Персона Газета».)

П. М. ВРАНГЕЛЬ.

Зійшло з кону ще одне ім'я з тих, що залізом і кров'ю намагалися задумити волю України.

В Брюкселі помер останній білий "головнокомандуючий" П. М. Врангель.

За домовиною цього руського монархіста, заплегого україножера, що персоніфікував собою "єдину неділю", йшли представники Румунії та Польщі, тих сусідніх держав, що разом з петлюрівцями так некакують долею "поневоленої" України.

Не знаємо, чи приїхали вклонитися останкам бувшого союзника відпорушники "Уряду УНР", ті, що 10. вересня 1919 року плакали перед білим генералом в Криму над долею "багатої і сильної Росії" і втітали в його особі "русскую армію и ее доблестного вождя".

Не знаємо, чи був рівно-ж причетним на похороні в Бельгії і ще один герой кримської епопеї, темної пам'яті — Морктуша. Цейму-ж свого часу більш пощастило, навіть договір підписав і зазнав "бла-земних" зі стола кримського барона. В некрольогах "доблестному вождю" біла емігрантська преса серед військових "подвигів" білого генерала підчас горожанської війни могла від зичити лише "галановиту" евакуацію Криму.

50,000 САМОГУБЦІВ.

Щорічно 50,000 осіб в Європі гине від самогубства. Одна із паризьких газет зробила в цьому напрямку статистику за останні роки і подає такі цифри: найбільше самогубств у Мадярищині та Чехословаччині — 26 осіб на 100,000; потім іде Німеччина — 23 осіб, Австрія 22, Франція 17, Естонія 15, Швеція та Данія 14, Фінляндія 11, Англія 10, Італія 8, Голляндія 6, Норвегія 5 і Еспанія 2. У цьому нема статистичних даних ні із СРСР, ні з інших славянських країн.

СКАЛКИ ЖИТТЯ.

Історія одного ката.

Життя часом любить пофлузувати над чоловіком.

В Англії є чоловік, який не по психології, а по формі будови тіла, який називається Джан Еліс. Мешкає він в Грейвсенді, в Англії.

По фаху він — кат. Двадцять чотири роки промишляв він цим фахом — вивав людей. Вивав по закону. Коли-б вивав без закону, то за це його повісили-б. А за те, що вивав по закону — діставав урядову охорону.

Цей фах зблизив його з видатними особами. Ще-б пак. Він же виконував урядову роботу, на яку мало було охотників.

Його імя часто появлялося на перших сторінках преси. Головно після того, як він затискав петлю на шиї видатної особи.

За час свого урядування Еліс повісив 203 особи, включаючи одну жінку.

Кажуть газети, що у него було м'яке серце, і після п'ятої чи шесті жертви він незлюбив цього фаху й хотів пошукати іншої роботи, але... привикати взяла верх і він залишився катом.

Про него багато говорили. Він часто подорожував по цілій Англії в окремому купе. У його власному місті люди показували на него пальцями, як на видатного ката, але скоріш зі злобою, ніж з повагою.

Одного дня до сіданку він повісив шість осіб. Це були Син-Фейнері, ірландські революціонери.

Після цього катові не було вже життя. Син-Фейнері всюди мали багато симпатиків, які не хотіли зрозуміти, що Еліс ні арештував Син-Фейнерів, ні засуджував їх. Він тільки повісив.

Не хотіли Син-Фейнері цею зрозуміти й всюди показували на него пальцями та поглядали дивним поглядом. І Елі

НЕ ДАЙТЕСЯ ЗБАЛАМУТИТИ.

Понерська шопка у Едмонтоні. — Сіплярський бізнес. — Гострий зуби на п'ять тисяч доларів. — Думають воскресити "Західний Свісток". — Спробують жорна, ступу й інші "технічні" прилади, щоб похвалитися широ національною індустріалізацією.

(Стаття надіслана з Едмонтону.)

Кажуть, що навчить біда во- рожити, коли нема що в рот вложити. А кому-ж то не відо- мо, що у наших патріотів рот такий широкий, як холява, ще й розтягається, як гума. Що то вже народних долари- ків той рот злопав... І проте голодний. Сироти Івасі жерли й проте сиротами залишилися, сиротами й ноги протягнути. Боєвіське курдидківське бонди бовталася десь між на- родом і ніхто їх не забонду- вав, ні той, хто їх продав, ні той, хто їх купував. Галич- ну Назарук з українським Жидом і з Суом Христом по- Канаді за долари вивозив, і на- рещті сам з Канади пятами на- кивав, а тепер кажуть вже й Тараса Шевченка викликане та Галичину польській шляхті ще гірше поневолювати допома- гає.

Хіба-ж перечислиш усіх? Нарещті повинні виставила Галичину. Почали збирати до- помогу потерпілими робітни- ки, почали збирати й підпанки, оті з широким, як холява, ро- том. Самі збирають, зібрані гроші з унівеським комітетом у Львові продають та бізнесо- сивим спекулянтам в Галичині визичають, а на робітників кричать: "Де ваші гроші?" (Думали сердечні, що робітни- ки злякаються їхнього крику та зараз такі панкам: "Ось наші гроші, беріть і допайте на здоровлячко, щоб вас по- розривало", Шкода. Не на та- ких напали.)

Я ще не знав, що із своїми грішми (з тими, що зібрані від фармерів на повінь) зроби- ли панські хрести, але коли я вичитав у їхніх часописах, як вони скажено вцепились робіт- ничо-фармерського комітету, я зараз таки подумав: "Вже лани просвітали свої гріші і тепер криком проти робітни- ків хочуть закрити власні ді- ла".

І мої здогади потвердилися. Не задовго після цього вичи- тав я в їхніх таки газетках за- в'язування львівського унівеського комітету, що він зібраних ними грошей на допомогу жертвам повені не дав, бо все одно, мовляв, ними людей не нагоду- єш. Зате цим грішми можна зробити кращій бізнес, визи- чати їх егомосіям, властиве- лям млінів, куркулівсько-по- півським кооперативам і т. ін.

Та менше з тим. Нехай їх ці гроші питають ті, які їм їх складали. Бо я маю тут дешо- иншого сказати й то сказати цікавого. Перш всего зятяте, що я пишу з Едмонтону, де патріотів наших теж не бракує. Наші

патріоти також мають тут за собою історію. Ще й яку. Був час, коли вони тут гули краше, як у Вінніпегу. Це було за до- би Атабаски. Ті часи минули, але люде ще їх не забули. Герої цієї доби — деякі порозла- зились по світі, як руді миші, а деякі залишилися в Едмон- тоні... на насіння.

Вже кілька разів те насіння пробувало кильчитися. Та все не у відповідний час... під о- сіннь. Вже й "сосайти" тут ріж- ні організували, газети засно- вували, до фармерів ріжними способами сваталася і все схо- дило на штак.

Пару років тому заснували були якусь видавничу спілку, зятягаючи до неї грошовитих довірливих одиниць. Зали спільно гроші цих людей і са- му спілку нужда з'їла. Пробу- вали вони також з нагоди по- вені в Галичині підкрититися, але ніхто не дав навіть на ку- лешу.

Приїжджав сюди й Сичин- ський, якому одного дня кри- чали "Слава героєві", а друго- го — "ганьба". Потім зявився десь аж з Праги великий муж (справді великий, але дурний) — Григорієв, репрезентант-я- коїсь ліги, що числить 15 чле- нів. Той також навчав, пляни вкладав, що і як робити — сказаво вчений, не одну вже державу збудував.

Та наші місцеві діячі, наслу- хавшись європейських вченх, таки постановили взяти до спілки історичних, з доби Ата- баски — людей. Дистали їх пі- втора з доловиною й почали видавати журнал. Не лякайте- ся читачу, такий журнал, що у нему на одной сторінці до- казується, що "на великод- ні свята на вашім столі повин- но бути пиво", на другій хиро- практик обіцяє вам свої услу- ги, якщо вам в часі свят поло- мило ребра, на четвертій про- понується вам замість мучити- ся на одной фармі — купити чо- тири, а матимете чотири рази більше муки і т. ін.

Одним словом журнал, що стоїть за "раціоналізацією го- сподарки".

Але найгірша мука та, що отим панкам дуже треба мати хоч тисяч з десяти доларів Розуміється, не зашкодило- б і більше. Коли-ж не можна більше, то хоч п'ять тисяч. Ба- чите, які невблагливі люди.

Почали вони думати над тим, як би то щось придумати. І придумали. Придумали, що 30. червня і 1. липня ц. р. буде 30 літ, як Україні приїхали до Канади. Отже давай формувати таку спеціальну "сосайти" й виби-

рати комітет з девятиох, який має влаштувати шопку. Голо- вою комітету зробили готель- ника, заступником "едмонто- нського горожанина", додали до них "васителіста й управите- ля", секретаря рекордового й секретаря фінансового та ще й касієра та ще й дирекцію з чо- тирох — і ось вам ціла "со- сайти" піонерів.

Покровителем цієї "сосайти" є вулко Сіпляр, від політики якого не одного нашого імі- гранта сіпає коло пупа.

Що той комітет думає роби- ти? Та кажуть, що заноситься на якусь веселія, чи шопку, чи просто на "business in Ameri- ca". Той комітет, кажуть, роз- силася всюди оголошення, за- прошення, щоб збиралася до Едмонтону українські люди показувати Сіплярові свої здо- бутки: жорна, ступу, плуги, рала з часів св. Володимира і доказувати свій патріотизм, націоналізм — широ канадй- ський, тому й вибрали вони "First July".

А щоб той патріотизм не пропав за понох табаки, яку аранжир думавють товкти в ширю українській ступі на то- му трійцятлітньому святі, то вони виробили 10,000 тикетів по 50 центів. Значить, той па- тріотизм за самі тільки тикети має коштувати Українці 5,000 доларів. Подорож, їда, витрата часу та інші галузі та надбудови того трійцятліт- нього патріотизму мають ко- штувати може десять раз по 5,000 доларів, якщо люди справді послуухаю-б отих да- руйте за слово, "едмонто- нських горожанів" і поїхали-б на це "свято".

А вони хочуть хитро увести людей в блуд. У своему журна- лі та у відозвах вони дуряч- фармерів, що у тому святі "завязаних козарлю" (а ви- як думали, де ступа й жорна — там і козарлюга, цей з ширю- чезною матнею) візьме участь "албертійське українське фар- мерство і робітничтво, украї- нські робітничі організації, як також українські запомогові товариства".

Жаль тільки, що аранжир не сказав по назві тих робіт- ничих, фармерських та запомо- гових товариств. Ви знаєте чому вони не на- звали, які то товариства? Тому, що ніякі робітничі ні фармер- ські товариства участі в цій шопці не візьмуть. Що шопку придумали одиниці разом з Сі- пляром для того, щоб дешо за- робити і від людей і від компа- ній. Оце 30-літній української іміграції до Алберти також во- ни самі придумали. Все це є вираховане на бізнес, на на- тягання українських посесде- нців. Це є звичайна політично-бізнесова шопка й українські робітничі й фармері, які не раз вже полеклися на отаких па- тріотичних "світах", не повин- ні слухати дурисівів.

Також на цьому місці заявлі- Едмонтонець.

ПОЕТ-ПИСЬМЕННИК ФРАНКО.

Українське робітничтво й селен- ство святкуватиме 29. травня д. р. 12-ту річницю смерті свого велико- го поета-каменера — Івана Франка. Вже, де лише є українські робітни- ки й робітничі, в той день будуть віддавати пошану Франкові за його ширю працю для робітників і селян. Святкуватиме цей день українське робітничтво і селенство на вільній Україні "без клопа і пана", про яку то Україну мріяв Франко та вмер не дочекавшись того часу, коли робіт- ники і селяни Радянського Союзу пірвали віковий царський окоп. За- крилася його стомлена очі. Та твор- чість Франка живе і буде жити.

Сьогодні іма Франка тишаться ве- ликою пошаною серед трудящих мас України, що визволилися з довголіт- нього неволю. Сьогодні свобідна Ра- дянська Україна всі його твори дру- кує в тисячах примірників, з його ви- значнішого твору з життя галицької білоти п. н. "Борислав сміється" ви- продукувало фільму, його "Вічний революціонер" дуряч поруч з "Інтернаціоналом". Робітники і селяни віддають пошану великому поетови- каменеру.

Щас своє життя Франко був непри- мирним ворогом ненажерливих па- нів-капіталістів, лицемірних чорно- ризників і замаскованих патріотів. Він був цілий час борцем за визво- лення робітників і селян і за це тяж- ко терпів, за це вивід до галицьких тюрмах, за це примирив з голоду з- за цієї річки патріоти шуралися його, гонили від себе, билися його воєнногого слова. Франко бачить що страшно несправедливість і клече робітничі і селян словами:

"Всюди нівечиться правда, Вода плыве брехня, В ваших літх серцях, о брати, Най не постане вона!"

"Треба твердо нам стояти, Не лякаться, що впає перший ряд. Хоч по трулах наперед ступати, Ні на крок не вертаться в-зад". Слова ці найкраще доказують, що Франко боровся проти сьогоднішньо- го несправедливого ладу, проти ре- лігійної засліпаності, яка стоїть всо- да на перешкоді до визволення людства з капіталістичного ярма. Франко ненавидів увесь цей су- півський лад, що ґрунтується на по- неволенню одной класи другою, він ненавидів його:

"За те, що паном в нім бодеть: А гієсь стуюко люд нимий, За те, що чесна праця в нім Придальена, принижена... За те, що зарпідство тут З робочих рук сєр крові, За те, що тут з катедр, з мбон Ляєть темнота, не всий світ."

Тому, що Франко вийшов з білоти сімї, він остав бідим до самої смерті. Повість його "Борислав сміється" найкраще докazuje, як великі капіталісти радяться, як би то ще більше закріпити і так вже визисканого, робітника. Описуючи положення робітничтва в своїх літературних, високо мистець- ких творах, Франко ані на хвилинку не забуває про селян, він на селі ба- чить ті самі злиди і шахрайства, що й в місті. Тому мотини праці дуже часто адуаруть у Франковій суспіль- ній ліриці:

"Лиш праця ржу зітре, що гурдь Злізе, Чуття живе нектете заховає. Лиш в праці мужа виробляє (Свєд). Лиш праця світ таким, як є (Історіа). Лиш в праці варто і для праці (Житя)."

Родився Франко 16-го серпня 1856 року, в селі Нагуєвичі, Доброшчи- ко повіту, в Галичині. Діточі роки провів в кузні свого батька, який по професії був ковалем. Сьогодні, то- рарши й товаришки, склонили нязько своєї голови на знак пошани нашо- му великому каменеру. Франко у- мер, коли царська армія окупувала майже цілу Галичину, між тим і мі- сто Львів, але Франко тоді вже був обзеленний, надмірна праця зломала його.

Але "Вічний революціонер", якого Франко дав своему народові, украї- нським робітникам і селянам: "Він жи- ве, він ще не вмер! Розвиває, ми- нє і спійнить туди, де динє". Цей "Вічний революціонер" вивів вже трудяче населення України з цар- ської неволю, вивелє він його й з нево- лї шляхетсько-буржуйської. Бо Фран- кова ідея — наша ідея, а ідея його була:

"Наша ціля людська щастя (І воля, Розум владний без віри основ І братство велике, всевістне, Вільна праця і вільна любов!". А. Герилевич.

ДРІБНОБУРЖУАЗНА КООПЕРАЦІЯ У СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ.

Щоби задоволити обох дописува- чів, себ-то дати в короткому висне- сено докладний переклад могого до- пису "Дрібнобуржуазна кооперація в Галичині", позволю собі навести слі- дуюче:

Автор допису в "У.Р.В." з дня 5. квітня ц. р. не догадує, що мов в моїх дописові була тільки про "Дріб- нобуржуазні кооперації в Галичині", а не про "Дрібнобуржуазну кооперацію в Галичині", що ніякі справжні україн- ські робітничі, ні фармерські організації не обіцяли цим де- в'ятьом трійцятлітнім патріотам, що візьмуть участь у їх шопці.

Хто-ж у ній візьме участь, той свідомо, чи не свідомо до- поможе цим не фармерській, чи робітничій справі, але допо- може тим, що тільки отакими веселіями живють.

Едмонтонець.

Де-не-де в Галичині є й робітничо- селянські кооперативні спілки, але їх є дуже мало, не більше 2—3 процент у всієї галицької кооперації. Робіт- ничо-селянським спілкам годі там розвиватися, а то тому, що політичні та економічні відносини несприятли- ві. Кожна кооперативна спілка му- сить базуватися на статуті. Люди там дійсно, організувати кооператив- ні спілки, хотіли собі помічи, але скочили з пів рини та на лощ, як побачите ніше. Шо й галицька ко- операція означає поступ, але який, викажу опісля.

Дописувачи чи демагогови та ко- операціонного аналізувати за "Ка- надійського Українця" мущу дати обширну відповідь, до котрої на- введе кілька реальних фактів. До яких кооперативних робітничі і ідей вбо- гий кооператор належав, зараз почи- наємо. Тому, що "Кан. Укр." на ко- операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

оперативні принципи. Дрібнобуржуазній кооперативній і- дейній класі є: Добровільне об'єднан- ня людей, котрі при помочи коопера- ції стремлять до зменшення своїх ви- датків на споживання. Рівноправ- ність людей, самопомога, співпра- ця, тверезість, аполітичність та освіта. Як бачимо, а ви панове з "Кан. Укр." зрозумійте, що клас є дуже гарний, а навіть, як бачите, трохи соціалістич- ний.

Найбільше поширені в Галичині є дві галузі дрібнобуржуазної коопе- рації, а імено: споживчі кооператив- ні спілки та молочарські, обі дві галу- зі об'єднані в в повітових коопера- тивних союзах, а повітові знову в краєвй союзі у Львові.

Заради цих кооперативних спілок по селах спочивають в руках панів, унівеських, амплозістів та інших недоу- ків з під темної злиди, півків та злодів. Ціна така утрива само со- бою слухає попа та ляже його посо- бую ченку. Попи старються за по- середниством кооперативних спілок ширити ундо-ухівську політику та свій авторітет. З кооперативних до- мівок поробили вони свої політичні- ські гнізда по селах, як наприклад, кооперативні спілки в повітах Сокаль, Жовква, Рава Руська, Радехів і т. ін. Амплозісти та недоуки знову в фран- ковій кооперативній скарбниці і сфор- мували роблять друге діло: привозять з міста горючоху та пиво до села і продають в кооперативах, допомага- ють і вивити ті кажуть собі за-че- й добре заплатити, як нап, коопера- тива в Мицеві, Будинині, Перевозів, Василеві і т. д.

Товари ліхих сортів закуповують у жидівських куців, з котрими зна- ються, від котрих побирають хабарі: товар продають по селах за найви- ший 10—20 процент дорожче чим в місті, як нап, кооперативна села Ва- вилів, Хлопчині, Перевозів, Василів і т. п. Частенько бувають випадки, що такий скарбник чи справник спілки та зашукни попа покраде кооператив- ний гроші, іу й є "манко", про котре вже й галицькі баби говорять і знають, що воно таке. Повітові суди в Белзі, Раві Руській, Жовкві та Сокалі можуть дати докладний ін- формаций "панам" з "Кан. Укр." Бу- ваво навіть випадки що коопера- тивні спілки перекупувають так звані "хторі" від недоростків злодів, при- спілка в Глухові.

Попи та їх зашукни головним чи- ном від молочарських спілок збира- ють всю масляну, котрою кормлять свої безроги, а для бідного рядового члена для власної поживи ті немає.

Молочарські кооперативні спілки не доплачують своїм членам за мо- локо, бо мусять покривати "манка" та добре оплачувати своїх провідни- ків.

Міські кооперативні спілки та по- дітові союзи спочивають, знову під проводом попів, адвокатів та вже з центра ундо-унівеських наладних добре плачених політиканів, патріотів. Во- ни (кооперативні) є знаряддя в ру- ках попів та адвокатів, які ширять ундо-ухівську політику, поборюють соціалістичні течії, а не пропують дійсно кооперативну ідею. Без ха- барів тут також не обходиться. Па- тріоти ці торгують на свою власну руку та користь, спродують інтущину навів для селян, за котрий кажуть собі добре платити, пр. кооператива мі- ста Белза, пов. союз місто Сокаль. Пла- чає виборів працює тих дирек- торів було головним чином ведення операція означає поступ, але який, викажу опісля.

Дописувачи чи демагогови та ко- операціонного аналізувати за "Ка- надійського Українця" мущу дати обширну відповідь, до котрої на- введе кілька реальних фактів. До яких кооперативних робітничі і ідей вбо- гий кооператор належав, зараз почи- наємо. Тому, що "Кан. Укр." на ко- операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

операції, як бачу, зовсім не письмен- ний, звичайно мене неспітничі, тому хочу йому в коротці з'ясувати ко-

Конрад Берковіч.

ЩАСТЯ

Лише на кілька мильна пів- день від Панамського каналу — недалеко від Гальського шпе- ля, що з нього Бальбоа вперше побачив Тихий Океан — про- ходить Каміно-Реаль, шлях, що ним Кортез з своїми люди- ми прямував проз Дар'єнські джунглі. Це кам'яниста стеж- ка футів щість завширшки, яка то вириває, то зникає і тягнеть- ся на цілі милі крізь нетри тропі- чних лісів, з'являючись непро- лазним латесовим перекуренчєм рослин. Цілий хаос листя й о- воць, ріжний на колір і смак: отруйні злостисті вишні, що в'ються навколо синіх лиску- чих слав, жовті й червоні ман- го, що, скуштувавши їх упер- ше, як місяцями почуваш на вустах солодкий смак.

Там, де цей шлях починаєть- ся, старий Індіанець, Блаз Пер- ес, виставляючи на сонце своє зморщене обличчя й голе, тем- но-шкіре тіло, сидить перед ни- зенькою халупою, яка, так са- мо як і він, являє собою неода- рену частину джунглів, та опів- дає переходим історію про Пакіту. Це з уст його я почув

історію Пакіти, з уст Переса Мендоза, що в нього кров на- пів-єспанська, а напів-мішана з кров'ю півтузіна рас, серед я- ких переважає індіанська.

Самотною дитиною росла Пакіта. Вона народилася на світ скоро після того, як прий- шли сюди Французи, щоб, на- перекір волі Великого Духа, прокопати канал між двома морями. Іхні люди прийшли здалека, повні юнацького за- в'яття. Ми бачили, як увечері вони проходили повз нашу халупу, пишаючись, сміючись з нашого лінивого життя, ці- каві й захвалі, мов діти. Після праці вони, не спочиваючи, танцювали, співали й полоска- ли пельку горілкою. По кіль- кох місяцях такого життя во- ни, бенькетуючи замість від- починку, врешті залишилися тут вмрати, якщо судно, яке на зміну підвезло свіжих кри- зьд, було вже надто перена- тужене хворими й не могло всіх забрати до дому. Ви те- пер серед наших знайдете чи- мала юнаків, що в їхніх жилах тече кров цього народу. І во- ни теж помирають дуже рано.

Так ось, про Пакіту. Після смерті матери, коли вона була ще маленька, її взяв під свою опіку місіонер, який жив на шляху до Номбре де-Діос. Ще ніжною дитиною вона була вже на послугах і вчилася ро- бити те, що належить знати дорослій відвіди. Вона була гарна на вроду, як колісь її батько, але від матери, що бу- ла дочкою нашого народу, во- на дістала в спадок форму о- чей і чорне, аж синє, лискуче волосся, властиве нашій расі.

І ось, одного дня вона, ледве дійшовши пів-віку дорослої жінки, почула поклик джун- глів. Джунглі кличуть лише своїх природжених дітей: від- них те їхнє слово — закон. Отже якось увечері, коли зай- шло сонце, Пакіта з'явилася перед халупою одного чоло- віка, що в його жінці було ба-гато дітей. Ця жінка стояла по- серед самих джунглів, на від- стані цілого дня ходу від мі- сіонерського дому. Чоловік глянув на неї, потім покликав

свою жінку і обоє почали її оглядати. На шії в неї тели- пався маленький хрестик. Мі- сіонери були добрі до людей цього племени. Чоловік хотів, щоб Пакіта повернулася туди, звідки вона, — як він це добре знав, — утілка. Але жінка, по- дивившись у вічі дитині, сказа- ла: "Хай вона залишиться з нами, бо до неї заговорили джунглі".

Другого дня Пакіта з инши- ми дітьми пішла у джунглі шу- кати овочів і вона не гірше з- цих дітей знала, які овочі мо- жна їсти, а які ні, дарма, що ніколи їх не збирала. І лисова курочка не могла сховатися від її очей. Так само і кролик. Не минуло й тижня, а вона нало- вила більше папуг, ніж усі її маленькі друзі разом. І дов- гохвостих малп, що вона нало- вила, була така сила, що їхнє лопотіння завважало спати лю- дям, які взяли її до себе.

Дівчі приходив старий мі- сіонер і намагався намовити її повернутися до великого де- ревного дому, де було досить їжі, і де дощ не протікав крізь дах. Коли він промовляв до неї, кров її батька відповідала на його слова, але, коли він серед самих джунглів, на від- стані цілого дня ходу від мі- сіонерського дому, Чоловік глянув на неї, потім покликав

свою жінку і обоє почали її оглядати. На шії в неї тели- пався маленький хрестик. Мі- сіонери були добрі до людей цього племени. Чоловік хотів, щоб Пакіта повернулася туди, звідки вона, — як він це добре знав, — утілка. Але жінка, по- дивившись у вічі дитині, сказа- ла: "Хай вона залишиться з нами, бо до неї заговорили джунглі".

свою жінку і обоє почали її оглядати. На шії в неї тели- пався маленький хрестик. Мі- сіонери були добрі до людей цього племени. Чоловік хотів, щоб Пакіта повернулася туди, звідки вона, — як він це добре знав, — утілка. Але жінка, по- дивившись у вічі дитині, сказа- ла: "Хай вона залишиться з нами, бо до неї заговорили джунглі".

Другого дня Пакіта з инши- ми дітьми пішла у джунглі шу- кати овочів і вона не гірше з- цих дітей знала, які овочі мо- жна їсти, а які ні, дарма, що ніколи їх не збирала. І лисова курочка не могла сховатися від її очей. Так само і кролик. Не минуло й тижня, а вона нало- вила більше папуг, ніж усі її маленькі друзі разом. І дов- гохвостих малп, що вона нало- вила, була така сила, що їхнє лопотіння завважало спати лю- дям, які взяли її до себе.

Дівчі приходив старий мі- сіонер і намагався намовити її повернутися до великого де- ревного дому, де було досить їжі, і де дощ не протікав крізь дах. Коли він промовляв до неї, кров її батька відповідала на його слова, але, коли він серед самих джунглів, на від- стані цілого дня ходу від мі- сіонерського дому, Чоловік глянув на неї, потім покликав

свою жінку і обоє почали її оглядати. На шії в неї тели- пався маленький хрестик. Мі- сіонери були добрі до людей цього племени. Чоловік хотів, щоб Пакіта повернулася туди, звідки вона, — як він це добре знав, — утілка. Але жінка, по- дивившись у вічі дитині, сказа- ла: "Хай вона залишиться з нами, бо до неї заговорили джунглі".

Другого дня Пакіта з инши- ми дітьми пішла у джунглі шу- кати овочів і вона не гірше з- цих дітей знала, які овочі мо- жна їсти, а які ні, дарма, що ніколи їх не збирала. І лисова курочка не могла сховатися від її очей. Так само і кролик. Не минуло й тижня, а вона нало- вила більше папуг, ніж усі її маленькі друзі разом. І дов- гохвостих малп, що вона нало- вила, була така сила, що їхнє лопотіння завважало спати лю- дям, які взяли її до себе.

Дівчі приходив старий мі- сіонер і намагався намовити її повернутися до великого де- ревного дому, де було досить їжі, і де дощ не протікав крізь дах. Коли він промовляв до неї, кров її батька відповідала на його слова, але, коли він серед самих джунглів, на від- стані цілого дня ходу від мі- сіонерського дому, Чоловік глянув на неї, потім поклик

ГОЛОСИ НАШИХ ЧИТАЧІВ.

ОБМІНЮЮТЬ РОБІТНИКІВ.

Вінніпег, Ман.

Чи довго нас будуть хурити? Шкає питання! Шкає воно тим, що власне це питання відноситься до нас виснажених, вичерпаних робітників. Тільки ніде і не послухавте про побудування переробного заводу, а побудуйте, яким способом вони пробують нас, робітників, затуманити, щоб відвернути нас від організації і зробити з нас ще більших робітників капіталу.

Ось послухайте, що вони говорять. Робітники організуються на те, щоб всім капіталістам вивішати, а їхні машини зніщити і зруйнувати світ, зробити його таким, яким він був тому чотириста літ взад. А зробивши це, будуть тоді одні другого вишати, бо, мовляв, хто буде мати сто доларів, той буде капіталіст і його повисять! І скажіть, чи здоровозащисний чоловік скаже би так?

Ні, панове патріоти, не бійтеся, ми це не хочемо! Ми не хочемо вишати і зніщити здобуті людя, ми тільки хочемо, щоб всі дармади-робітники виконали суспільно-корисну працю, зокрема руки і працювали враз з нами, а не так, щоб одні працювали над сім'єю і голоду примиряли, не мали чим сім'ю вижити, а другі щоб в роскошах жили та видавали тисячі доларів на бенкет. Ми хочемо, щоб багатства, заргані від нас, робітників, ішли на суспільні цілі, на поліпшення добробуту всіх трудящих, щоб кожний жив по людськи, а не тільки одні мільйонери. Машини що-б робили на тих, котрі ними орудують, щоб свою силу тратили коло тих машин. А страшний здатність працювати, ми хочемо, щоб людина мала забезпечене життя, а не так, як тепер капіталісти з нами поступають, що коли робітник страшиє силу, його викладають на вулицю без жадного засобу до життя, та ще й говорять, що він не хоче роботи!

От що ми хочемо! Ми не хочемо вишати та руйнувати, то тільки капіталісти люблять вишати та зніщити, а не ми, робітники. Ви, панове, пойдіть в Радяльський Союз, а побачите, як там робітники і селяни відбудовують країну, будують нові фабрики і т. ін. А ми, товариші робітники, тим більше горнімося до своєї організації! Не даймо себе одурити жадним чорнохатникам! Поширюймо свою пресу "Криком" всім разом: Хай же робітничо-фермерська організація! Хай же і розвивається робітничо-фермерська організація!

Ф. П.

БЕЗПІДСТАВНИЙ НАКЛЕП.

Енгусва, Ман.

Сьогодні такі часи, що майже кожного дня творяться нові організації з чудернацькими назвами, зазирають старі і всім без перестанку міняються. Я хочу сказати декілька слів про одну "організацію" в нашій околиці. Недалеко від Енгусви існує вже від довгого часу товариство п. н. Тривка.

Член тої трійки пише в "Канадському Українці", що до них прибув гість, пан К. Лотоцький з Поркту, Саск., студент колежі з Потофата. Довідавши, що п. Лотоцький говорив на віч і звинувачував присутніх, щоб складала жертви на сиротинище та на колежі в Поркту. Відтак почав організувати січ. Зголосився три нові кандидати в члени тої "славної" організації, а коли пан зажадав, щоб підписали свої імена, то й ті відмовилися. Отже з повного виходить, що пан Лотоцький мав колосальний успіх. Шкода, що говорив до дванадцяти годин вночі! Зорганізував сильну армію, нема що й казати.

Він говорив дуже багато, а слухачи...

ПРИХОДІТЬ ДИВИТИСЯ НА ФІЛЬМУ "ТАРАС ШЕВЧЕНКО!"

В ЕДМОНТОН, АЛТА. — Фільма буде показана в Укр. Роб. Домі на домагання організованого робітництва ще в ці вчере: п'ятницю, суботу, понеділок і вівторок — 1., 2., 4., і 5. червня. Ціни тикети: для дорослих 50 ц., а для дітей 25 ц. Початок кожної вистави в годині 8.15 вечером.

В МОНДЕР, АЛТА. — Фільма буде показана в Укр. Фармерській Домі: в середу, 6. червня перша частина, а в четвер, 7. червня друга частина. Ціни тикети: для дорослих 50 ц., а для дітей 25 ц. Початок в годині 8.15 вечером.

У ВЕГРЕВИ, АЛТА. — Фільма буде показана в Укр. Фармерській Домі: в п'ятницю і понеділок, 8. і 11. червня перша частина, а в суботу і вівторок, 9. і 12. червня друга частина. Ціни тикети: для дорослих 50 центів, а для дітей 25 ц. Початок в годині 8.15 вечером.

В ФЕОРД, САСК. — Фільма буде показана в Укр. Народній Домі: в четвер, 14. червня перша частина, а в п'ятницю, 15. червня друга частина. (Для цієї місящесті резервується ще субота, 16. червня і понеділок, 18. червня). За цінами на тикети глядачі на місцевих оголошеннях. Початок кожної вистави в перших двох вечерах в годині 8. вечером, а початок дальших вистав буде поданий на оголошеннях в місці.

У ВАКАВ, САСК. — Фільма буде показана в Міській Салі: в середу, 20. червня перша частина, а в четвер, 21. червня друга частина. За цінами на тикети глядачі на місцевих оголошеннях. На бажання місцевих фермерів фільма буде показана через обидні в годині 1. по полудні і в годині 8. вечером.

ПРИХОДІТЬ ГРОМАДНО!

чи не догадувалися, що він хотів як найбільше дозарі. А такі добродії, як К. Лотоцький, вже давно плазяться в хвості народа, але люди ще не пізнали, що він і йому подобні вже давно віджили своє призначення й думать, що вони ще відіграють провідну роль між народами. Життя сьогодні вимагає людей живих, з новим світоглядом, з не так, як пан Лотоцький. Він зі своїм заскорузлим світоглядом належить до минувшини й не може грати ніякої провідної ролі між працюючими.

Довідавши, що пан Лотоцький агітував за збиранням імен на петичію, щоб домагалися, щоб польська влада віддала комунистам у Вінніпегу гроші, які вилася канадській робітничій й фермерській організації від "Волонтерів" в Східній Галіччині в Буковині. Тут дописувач дуже грубо збрехав, бо протестній уряд віддав гроші комунистам у Вінніпегу, а сільські робітники й фермери домагалися, щоб польська влада дозволила розподіляти ті гроші між потерпілими від повені.

Гроші ті Комітет Допомоги Жертвам Повені міг легко віддати назад, але це не було ціллю комітету. Ми скадали гроші на те, щоб допомогти бідним селянам, яких загрожувала голодова смерть. Коли ж польська влада заборонила роздавати потерпілим від повені гроші з Канади жерти, ми зараз запротестували, як личить чесним робітникам і фермерам. Та "наші" патріоти не тільки не протестували, але ще й тішилися вчинком польської влади. І. Г.

МОЄ ПЕРЕКОНАННЯ.

Нахліб, Онт.

Товариші читачі! Ранше я думав, що слово більшовиць шось дуже страшне, бо таке поняття виробили в мене буржуазні присуджники та їхні жовто-блакитні преса. Недавно перебував у своїх країнах в Едмонтоні, Онт., які також переконували мене, що більшовиць недобрі люди, бо вони, мовляв, в бога не вірять та хочуть зніщити приватну власність, зніщити здобуті людя. Я не в усім погоджувався з ними, все-ж таки більшовиць не оборонав дуже твердо, бо й самий не мав ясного погляду про їхню ціль та завдання. Але з їх змагань нічого не вишло.

Тов. Г. Шаб запросив мене на концерт, який устроювали есенсовські українські робітники і робітничі й нагоди десятирічного ювілею ТУРФДМ. Я вирішив піти й подивитися, як то святкують оті більшовиць, чи так, як наші патріоти, що часом одні другим голови порозбивають.

Прийшов до Укр. Роб. Дому і застав вже т. Петраченка на сцені, який говорив про значіння та ціль свята. Відразу можна було заперити святої настрій. В сал тишина, що можна було увагу почути, коли не брати під увагу слова промови. Описав вишав на сцену мала дівчина з деклямацією. Вона своєю деклямацією зачарувала публіку, а найбільше мене. Мене здивувало, що дівчина вичила догду деклямацію на пам'ять і висказала слова з потрібним акцентом і жестом. Вірю, що хтось мусів доложити немало праці, щоб її вичити тої деклямації.

Після того були гарні пісні і ще пару деклямацій та короткі привітальні промови. В половині програми тов. Парнега дав ясовий реферат про десятирічну працю ТУРФДМ, підкреслюючи важливість виховування молоді при Укр. Роб. Домах.

Раджу тим, що стоять з боку й не правильно осуджують ТУРФДМ та тих чесних, думаючих і поступових робітників, що гуртуються в них, не кидати камінням і болотом, а радше піти і поглянути добре, яку користь

роботу вони виконують для української трудової віграти в Канаді. Колос і в гадлях з недовіром на робітничо-фермерську організацію, але тепер переконався, що мій погляд був мильний.

Я згодом переконався, що ці люди виконують великої ваги роботу, бо призначають своїх дітей від малку думати. Це є найголовнішим завданням теперішнього покоління — навчити їх дивитися на світ пролетарськими очима й бачити його таким, яким він в дійсності є. Пани та їх найближчі ачать робітнику молодю так, що вона дивиться на світ через буржуазні окуляри. Робітники муться проти цього борючись і перешкоджаючи своєю молодю. Розуміється, що це не може зробити кожний робітник одиниць. Для цього потрібно, щоб однієї злучилися в організацію. Таке завдання може виконати тільки громада людей, а не кожний з поодинок. От де являється важливість організації. Ф. Заарч.

ДВІ ЦІКАВІ ЛЕКЦІЇ.

Монтреал, Кве.

Старанням просвітного комітету, що складається з представників українських робітничих організацій в Монтреалі, відбулися 6. і 13. травня в р. в "Принц Артур" салі дві цікаві лекції: перша на тему "Националізм і интернаціоналізм", а друга на тему "Национальна проблема на Україні". Обидві ці лекції дав т. Карвацький.

В першій лекції т. Карвацький вказав, що поняття нації в теперішньому розумінні слова починається з початком 18-го століття. Націю, або поняття нації втворила сама буржуазія. Коли виваєдано парову машину й применіло її в індустрію, в наслідок чого збільшилась продукція, тоді буржуазія старалась виробити в людий національне почуття, щоб при допомозі національної ворожености могла легше використовувати трудові робітничі маси. Всі патріоти, включаючи і українських, вигукують гарні національні фрази, але всі вони поза національним гнобленням не бачуть, або не хочуть бачити, що й економічно буржуазія гнобить працюючі маси — без різниці національностей.

Патріоти говорять, що "нація це є громада людей, які всі себе люблять, і зв'язані всі-одними звичаями і обичаями, мають одні спільні традиції, зв'язані всі-одною мовою, співом, культурою і т. д. це творить націю". Але, тільки буржуазія розглядає кожну буржуазну державу і ми там побачимо що інше. Людя сьогодні поділене на дві класи: на класу робітничу і класу пануючу. Сьогодні в склад кожної буржуазної держави входить багато, а то і сотки других національностей, котрі мають свої відмінні звичаї та культури. В нинішній капіталістичній системі і мови не може бути, що кожна держава, це є одностороння нація, де люди живуть в згоді. Ні, в кожній капіталістичній державі існує гніт пануючої класи над робітничими масами і трудові маси не мають нічого спільного з пануючою класою. Бо що має спільного робітник з фабрикантом? Що має спільного робітник з тим самим капіталістичним підприємцем і компаніями, котрі витискають з него останні соки? Що має спільного робітника з пануючою буржуазією? Чи інтереси робітника є спільні з інтересами та традиціями буржуазного фабриканта? Ні! Робітник не має нічого спільного з тим фабрикантом. І в цей самий час, коли буржуазія разом з соціал-патріотами проповідають різні національні класи і ширять національну ненависть між робітниками, то ми як самодійні робітники проповідуємо найспільнішу й найціннішу злукку робітників, і цілою ситою за повалення нинішньої капіталістичної системи, де-б вона не була.

Солідарність робітників цілого світа вже давно існує, а виділилися тільки класи перш найбільшій робітничі центри К. Маркс і Ф. Енгельс, котрі казали, що виконання робітників з капіталістичного ярма є ділом самих робітників, додаючи клич "Пролетарі всіх країн, єднайтеся!"

Третій Інтернаціонал або Комуністичний Інтернаціонал не є московським Інтернаціоналом, як це патріоти намагаються доказати. Комітети це є провідник і революційний штаб світового робітництва і тільки під його керівництвом робітничий клас може побити нинішнього капіталістичного ярма.

В другій лекції т. Карвацький теж широко і зрозуміло обговорив положення робітників і селян в С.Р.С. та які є сьогодні національні проблеми на Україні, або правильніше сказати, що дава пролетарська революція українських робітників і селян. Лекція була досить довга тому, що бєдник зарвав близько дві години часу і тоді це в кількох словах на сторінках газети вміти не можна.

Приходиться сказати лише те, що багато з членів наших організацій не були присутні цього разу і це досить сумно виглядає, але сумніше дивитися і слухати, коли говорять з наших товаришів стане тоді говорити в дискусії, або зі своїм противником, то таки, поправді сказати, приходиться за нього червонити. Не треба адекватно, що я вже це знаю, а треба більше читати наукові книжки, робітничі газети та вти на масові робітничі зібрання, прислухуватися, що говорять робітники на цих вічах.

Сьогодні найбільшій вчені, поети і революційні письменники прислуховуються толосові робітників, а ви, товариші, вже не знаєте. Тому на будуче треба більше над ними застановитися і приходити на масові віча зібрання, бо це є в нашій власній інтересі. Валентин.

ПОМАГАЙМО НАШІЙ ПРЕСІ.

Амстердам, Онт.

Дорогі Товариші! Посладо Вам почтовий переказ в сумі \$7.50, які я зібрав між тутешніми робітниками і робітницями. Прощі розподілять так: на пресовий фонд "У.Р.Ф." \$3.25, а \$4.25 на сплату догду друкарні й школи в Вінніпегу.

Даруйте, що так мало зібрав, та ще до того й спінзися з високим, бо умовини не дозволяли мені зробити це скорше.

Також кличу всіх робітників і робітниць, щоб ще в тих кількох днях, що осталися для кампанії на нашу пресу, поправдали як-найкраще та забезпечили матеріально нашу робітничо-фермерську пресу на літні місяці. Товариші в товаришам! Наша преса не має ніякого джерела приходу крім переказів і пресового фонду. Буржуазна преса дістає мільйони доларів кожного року від різних бізнесменів за оголошення. Охда-ти дістає також т. зв. українська патріотична преса, а нашу пресу пани хочуть зніщити, бо вона оборонає інтереси працюючих і викриває шахрайську політику виснажувачів.

Тож цього місяця кожний залегадий передплатник повинен відновити свою передплату й дати по зможі на пресовий фонд. Помагаймо, товариші й товаришам, тому, що помагає нам. На нашу пресу захищає нас від наших ворогів, тому ми повинні засмотрити й відповісти їм фондами. В. Пуріч.

ВИСТУП-УКР. НАР. ТАНКІВ.

Веленд, Онт.

Дня 5. травня ц. р. в годині 8. вечером був перший виступ укр. народних танків в Укр. Роб. Домі в Веленді. Виступ відбувся під проводом тов. В. Мокмуелі з Торонто, Онт. Цей виступ був результатом 3-місячного курсу танків, що відбувся під керівництвом т. Мокмуелі, який учив нас під якого виготовлення за свій труд. Наслідки тої праці вже є гарні. Робітники й робітничі в Веленді мали нагоду побачити українські народні танки, які відкриваються від "Фокс-стріт" до класичних танків.

Я вірю, що за такої короткої час не можна вимагати більше від наших танцюристів, а ще до того-вони є авичайними робітниками й робітницями, що працюють в шахтах. Говорачи загально, виступ був досить вдалий. Я не буду опублікувати кожну точку з'єб'єна, бо не зарба-б багато місця в наших дорожніх часописах. Я скажу лише те, що наша організація дає змогу нам тим, що не належать до неї, користати зі здобутків організації. Лишається тільки, щоб ширший загал робітництва це зрозумів і ставився до робітничих організацій більше прихильно.

На закінчення скажу, що тов. В. Мокмуелі належаться від відділу ТУРФДМ шире товаришська подяка оркестрі з Торонто, Онт., котра грає підчас цього виступу укр. нар. танків. А нашим танцюристам бажано добрих успіхів на будуче. Наскільки мені відомо, то курс танків буде продовжуватися, тому вірю, що ці самі учасники будуть брати участь і надалі. Хай же ТУРФДМ, та розвиває освіту й мистецтво серед української працюючої маси! Присутній.

БРЕХНЯ ПАНА БІЛОВУСА.

Мус Джо, Саск.

Якось так випадково попало мені число "У.Г." під руки і я почав читати. Читай, перекаждо, бо як не маю що робити, то люблю перенести, що під руку попадає. Читав і дивився вже аж до допису. Перекаждо й дописи, хоч знаю, що там нема нічого інтересного, але такі хочеться перелазити до кінця. Вкінці дійшов я до допису під заголовком "Двоногі в Мус Джо, Саск". Що за двоногі, думаю, але все-ж таки ніяко довідатися, хто це такі двоногі дуріть, що написав той допис, чого він вальстиво хоче? А тимчасово, що не з нашої місцевости, то такі треба добре перенести, бо тут шось мусить бути новогато і цікавогато.

Читай далше, дивлясь, а тут вже дописувач зачіпав соціалізм, комунізм, та каже, що комуністи обіщують робітникам на вербі трушки. О! думаю собі, це якийсь здорово бреше. Бо я хоч не розуміюся так дуже добре на комуністи, але маю нагоду чути комуністичних промови і трохи читав в книжках про комунізм, але шось не надібно й в книжках і від бесідників не чув, щоб комуністи та обіщували робітникам на вербі трушки. Бреше, думаю. Але читав далше. Читай, бо цікаво знайти, на чім воно скінчиться. Читай, аж прихлужу до того, що виростає в нас секти так скоро, як росте гриб на весні, виростає і зараз гнилує.

Що за дурині і хто ті дурині описує, думаю є бі. Зараз мавшула мені думка в голову, чи не пан Біловус отже безглуздо шкрябє, але думка ще не дозволяла мені поверити в те, щоб пан Біловус вже зовсім згубив глузд. Але читав далше і надібно таке: однієї побудували народний дім і почали освіту роботу.

О, тут вже знов бреше, бо хто-ж казав бачив яку освіту роботу в народній дім в Мус Джо. Та-ж в дурині добре пам'ятаю, коли цей дім збудовано і коли він отворився і як отворився. Отворено дім з козаком та коломийкою. Але в читав далше, а чим далше читав, тим

більше переконув мене, що ця шкрябанина виходить з під пера пана Біловуса, бо-ж подумайте, читачі, хто коли де бачив, щоб в зимі та грав хто в підкові і сідан на дворі та вгрівався. Отже можна вже по такім безглуздо побачити, що це брехня, що цей панок бреше.

Далше почав вихвалювати бурсаків, яких назвав каменярями та що ті каменіри приїхали з Саскатуну, розвітали скалу темноти в народній дім в Мус Джо і що ті бурсакі, як ішли до народного дому, то переходили попри Укр. Роб. Дім, а там члени Укр. Роб. Дому гнали в підкові, а членкині сідали та вгрівалися напроці сонця. Пан пустися брехати, але видно, що дав себе поймає на гарячці, бо ті бурсакі прибули до Мус Джо зимою, а в зимі ніхто, значяючи, не грає в підкові нікому не хочеться сідати на дворі та вгріватися. І після цього виходить, що пан бреше.

Але я не міг втерпіти, щоб не погладити, хто підписаний під тою шкрябаниною. Дивлясь, а то таки на правду пан Біловус так бреше. Я не кажу, що він шось бреше, ні. Бо як він задує, що тоді, коли ті бурсакі грали концерт в народній дім, то багато людей стояло на дворі і всі птали, коли то вже ті бурсакі скінчили на сцені балакати. Тут тільки на правду сказав. Бо там тільки й була панська балаканина, а робітничая публіка не могла слухати таких дурині і тому так нерушливо і нетерпеливо ждала кінця тих панських витребеньків. Робітник.

ПОДЯКИ ГОЛОВНОМУ ЗАРЯДОВІ Р.З.Т.

Содбури, Онт.

Цєю дорогою складо шире товаришську подяку Головному Зарядові Р.З.Т. за виплатення мені допомоги в сумі \$37.50 за 25 днів моєї слабости.

Рівночасно виславо через ваші руки \$1.00 на пресовий фонд "Воркера". Я був скалічений при роботі, але не перешкодило мені дістати допомогу. Є декіль робітників, які говорять, що коли член Р.З.Т. злістане скалічений при роботі, то не дістає допомоги. Це тільки видумка ворогів нашої організації, щоб таким чином відстрашувати робітників від неї. Я переконався на практиці, що Р.З.Т. виплачує своїм членам допомогу без ніяких викрутків.

Товариші й товаришам! Коли ви ще є членами Р.З.Т., то постарайтеся бути ними як найкраще. Треба забезпечити себе перед слабстю та від скалічення. От, коли я був у шпиталі, то бачив там кількох робітників, які втратили працездатність через подивання і Компензеیشن Борд нічого їм не платив.

Компензеیشن Борд платив тільки тоді, коли він скалічений при роботі, цебто, коли поломить вам руку, чи ногу, чи поломить вості язика. За подивання, а якщо іншу слабкість, як приходить в наслідок тяжкої роботи, Компензеیشن Борд не платив. Отже треба забезпечити себе в Р.З.Т. від слабости. П. Гнатик.

УКРАЇНСЬКОМУ ЧЛЕНСТВУ КОМПАРТІЇ У ВІННІПЕГУ НА УВАГУ.

Торонто, Онт.

Цєю дорогою складо шире товаришську подяку Головному Зарядові Р.З.Т. за виплатення мені допомоги за час моєї слабости.

Я радий тим, що є членом найбільшій української працюючої сім'ї в Канаді, цеб-то членом Робітничого Запорогого Товариства. Це товариство опікується в належний спосіб своїми членами; дає їм матеріальну й моральну допомогу.

Жаль тільки, що ще є багато робітників і робітниць, які не розуміють значіння запорогого товариства й байдкуваті поза нею. Ніхто не знає, що його може стрінути завтра, тому кожна людина повинна подбати, щоб забезпечити себе та свою сім'ю. В. Данилюк.

ПРОГРАМА НА МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ У СОДБОРИ, ОНТ.

Старанням всіх робітничих організацій при відділі ТУРФДМ у Содборі в місяці травня відбудуться в Укр. Роб. Домі такі підприємства:

31-го травня Драмгурток відгортає дуже прекрасну драму на чотирі дії "Терновий Вінок" (Жертви царизму).

Весь чистий прихід з цих підприємств призначений на пресовий фонд української робітничо-фермерської преси в Канаді. Травневий Комітет.

ПРИХОДІТЬ І ДРУГИХ ПРИВОДІТЬ!

ДРАМАТИЧНО-СПІВАЦЬКИЙ ГУРТОК ПРИ ВІДДІЛІ Т-ВА УКР. РОБ.-ФАРМ. ДІМ У ВІННІПЕГУ.

виставить

В СУБОТУ, 26. ТРАВНЯ 1928 РОКУ

В УКРАЇНСЬКИМ РОБІТНИЧИМ ДОМІ

відому драму на 5 дії М. Ірчаца

ІДЗЕМНА ГАЛИЧИНА

В драмі цій представлена тяжка боротьба робітництва і селянства з польською шляхтою і її наймитами в Східній Галіччині. Драму значно перероблено і скорочено. В цьому сезоні сотні разів ставили її на сценах Радяньської України. Наш Драм.-співгурток докладає всіх старань, щоб драма вийшла як найкраще. Для цього замовлено навіть нові костюми.

ПРИХОДІТЬ ВСІ, А НЕ ПОЖАЛУЄТЕ!

ЦІНИ ТИКЕТІВ ЗНИЖЕНІ!

ВСТУП: 40, 30 і 25 ЦЕНТИВ.

ПОЧАТОК В ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ.

В НЕДІЛЮ, -27. ТРАВНЯ, В ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ, ВІДБУДЕТЬСЯ В УКР. РОБ. ДОМІ

ВЕЛИЧАВИЙ КОНЦЕРТ

ПОЧАТОК ТОЧНО О ГОД. 8.30 ВЕЧЕРОМ.

ВСТУП НА КОНЦЕРТ ЗА ВІЛЬНИМИ ДАТКАМИ.

ЖІНОЧА ЗАБАВА!

ВІДДІЛ ЖІНСЕКЦІЇ ТУРФДМ У ВІННІПЕГУ

улаштовує

В НЕДІЛЮК, 28. ТРАВНЯ

в шкільній салі при У.Р.Д.

ВЕЛИКУ ЗАБАВУ

за збіркою річей на розігривку, на допомогу робітничо-фермерській пресі. Всі товаришки повинні прибути на цю забаву та пожертвувати шось на розігривку.

Початок в годині 8. вечером. Заряд.

УКРАЇНСЬКОМУ ЧЛЕНСТВУ КОМПАРТІЇ У ВІННІПЕГУ НА УВАГУ.

Тому, що оголошено на четвертий мітинг українського членства Комуністичної Партії у Вінніпегу відкликано, бо багато членів було на мітингах двох партійних груп і занятих в інших місцях, оцим оголошується, що

МАСОВИЙ МІТИНГ ВСІХ УКР. ЧЛЕНІВ КОМПАРТІЇ

відбудеться в неділю, 27. травня, о годині 9.30 рано, в Укр. Робітничім Домі.

На порядку нарад незвичайно важливі справи. Всі члени й членкині повинні бути присутні.

Укр. Агітпроком.

ПЕРШИЙ РАЗ В ІСТ КИЛД